

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 29

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 790 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar	2-3	Decizia nr. 801 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă	7-8
Decizia nr. 794 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 106 ³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe	4-5	Decizia nr. 806 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	9-10
Decizia nr. 795 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință	6-7	Decizia nr. 809 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor	11-12
		Decizia nr. 810 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală	13-14
		Decizia nr. 814 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 790**

din 7 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea
și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, excepție ridicată de Cabinetul individual medic de familie dr. Tănăsie Doina Daniela în Dosarul nr. 286/CM/2006 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic Tudor Belu pentru autorul excepției. Lipsește partea Cristina Vladu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Astfel, consideră că prin textul de lege criticat se produce o imixtiune a statului în activitatea economică internă a unui cabinet medical privat, se suprimă dreptul de negociere și libera inițiativă a medicului de familie în relația contractuală cu angajatul său, fără ca statul să stabilească în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 sursele de finanțare pentru cabinetele medicale din sistemul privat. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 se adresează unităților sanitare publice, în timp ce cabinetul medical privat își desfășoară activitatea în sistem privat, având o sursă de finanțare privată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că soluția legislativă criticată este justificată de necesitatea instituirii unor măsuri de protecție socială.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 286/CM/2006, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională**

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, excepție ridicată de Cabinetul individual medic de familie dr. Tănăsie Doina Daniela, cu prilejul soluționării unei acțiuni civile privind acordarea unor drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate prevăd salarizarea personalului cabinetelor individuale ale medicilor de familie în condiții identice cu cele aplicabile personalului contractual al unităților publice din sectorul sanitar, deși cabinetele medicale individuale nu aparțin sectorului sanitar public și își angajează personalul prin negociere. Consideră că aceste dispoziții legale încalcă principiul consensualității și cel al libertății de negociere, ce rezultă din prevederile art. 45 din Constituție, reprezentând o imixtiune în activitatea economică internă a unui cabinet medical privat. În același timp, dispozițiile legale criticate impun plata unor drepturi salariale fără a arăta sursa de finanțare a acestora, contrar prevederilor art. 138 alin. (5) din Constituție.

Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, având în vedere că libera inițiativă și accesul liber la o activitate economică sunt garantate, dar pot fi exercitate numai în condițiile legii. Așadar, legiuitorul este în drept să stabilească condițiile în care pot fi exercitate aceste drepturi, precum și obligațiile corelative.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, sens în care arată că principiile consensualității și libertății de negociere nu au consacrare de ordin constituțional. Cât privește dispozițiile art. 45 din Constituție, apreciază că acestea nu sunt incidente în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că libertatea economică este garantată numai cu respectarea condițiilor legii, iar reglementarea legală a modului de stabilire a salariilor personalului contractual din cabinetele medicale individuale, precum și a nivelului minim al acestora nu instituie vreo îngădire a libertății economice. De asemenea,

consideră că aceste dispoziții legale nu contravin sub niciun aspect prevederilor art. 138 alin. (5) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 2 decembrie 2004, aprobată prin Legea nr. 125/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 17 mai 2005, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Salariile individuale ale personalului contractual din cabinetele medicale individuale, organizate conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din asistența medicală primară și ambulatorie de specialitate finanțate din fonduri publice se stabilesc prin negociere și nu pot fi mai mici decât salariile de bază minime pentru asistenții medicali și medicii, prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.*

(2) *Reprezentantul legal al cabinetelor medicale din asistența medicală primară și ambulatorie de specialitate care au pe lista proprie un număr mai mic de 1.000 de asigurați sau în cazul în care nivelul veniturilor realizate nu permite*

încadrarea personalului contractual cu normă întreagă, poate dispune încadrarea cu fracțiuni de normă.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 45 privind libertatea economică și în art. 138 alin. (5), referitor la interdicția aprobării oricărei cheltuieli bugetare fără stabilirea sursei de finanțare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu conține dispoziții prin care să îngreudească accesul liber la o activitate economică, libera inițiativă ori exercitarea acestora, ci doar stabilește unele condiții care trebuie respectate în exercitarea acestor drepturi, în acord cu dispozițiile art. 45 din Constituție. Astfel, nu se aduce atingere dreptului la negociere între angajator și salariat pentru stabilirea drepturilor salariale, art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 prevăzând doar limita minimă care trebuie respectată la stabilirea acestor drepturi. De altfel, Curtea observă că drepturile salariale și de protecție socială a muncii prevăzute în legislație sunt obligatorii, ca drepturi minimale, și la negocierea și încheierea între patronat și sindicate ori reprezentanții salariaților a contractelor colective de muncă, indiferent de domeniul de activitate.

În această lumină, prevederile legale criticate apar ca o concretizare a dispozițiilor art. 41 alin. (2) și art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora conținutul și condițiile de exercitare a dreptului salariaților la măsuri de protecție socială a muncii, ca și dreptul cetățenilor la diferite forme de asigurări sociale și la măsuri de asistență socială se stabilesc prin lege. Întrucât aceste dispoziții constituționale nu stabilesc nicio diferențiere, Curtea reține că obligația constituțională a statului de a reglementa prin lege măsurile și formele de protecție socială a muncii și de asigurări și asistență socială este valabilă atât pentru sectorul public, cât și pentru sectorul privat.

În sfârșit, analizând criticile de neconstituționalitate, raportate la dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea constată că aceste dispoziții nu sunt incidente în cauză, întrucât se referă la aprobarea cheltuielilor din bugetul public național.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, excepție ridicată de Cabinetul individual medic de familie dr. Tănăsie Doina Daniela în Dosarul nr. 286/CM/2006 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 794

din 9 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru și art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996
privind drepturile de autor și drepturile conexe**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Societatea Comercială „Noll Media” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.793/3/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.793/3/2005, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a art. 106³ lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Noll Media” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 5 lit. a), sintagma „repararea prejudiciilor” din Legea nr. 146/1997 contravine art. 16 alin. (2) din Constituție, din cauza instituirii unor taxe substanțiale raportate la valoare, în cazul cererilor evaluabile în bani, și a unor taxe simbolice, unice, indiferent de valoare, în cazul cererilor din domeniul drepturilor de autor. În opinia autorului excepției, formularea folosită de legiuitor nu face distincție între o reparație constând în obligația de a face sau de a da și o reparație bănească.

În ce privește art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996, autorul consideră că acesta încalcă art. 45 din Constituție, întrucât este împiedicat accesul liber al persoanei la exercitarea unor activități economice „cu produse neprohibitiv de la circulația liberă de piață, dar condiționate de o pretinsă autorizare sau interdicție”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă nu a comunicat opinia cu privire la excepția ridicată, deși i-a fost solicitată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 nu contravin art. 16 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul a instituit prin art. 2—13 din această lege unele reguli pentru taxa judiciară de timbru în anumite materii expres specificate. Astfel, în art. 2 sunt prevăzute taxele pentru acțiunile și cererile evaluabile în bani, pe când în art. 5 lit. a) din această lege sunt prevăzute taxele pentru cererile formulate în domeniul dreptului de autor.

În ce privește prevederile art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996, arată că acestea nu încalcă principiul libertății economice, ci reprezintă o garanție a desfășurării unor raporturi juridice și economice normale într-o economie de piață unde proprietarul are dreptul de a-și fructifica sau nu dreptul de proprietate, cu respectarea prevederilor legale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens precizează că este la latitudinea legiuitorului să stabilească cuantumul taxelor sau impozitelor având în vedere situații diferite, și în acord cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. c) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, și art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, text introdus prin Legea nr. 285/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 30 iunie 2004.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997: „*Cererile formulate în domeniul drepturilor de autor și de inventator se taxează după cum urmează:*

a) cereri pentru recunoașterea dreptului de autor și a celor conexe, pentru constatarea încălcării acestora și repararea prejudiciilor, inclusiv plata drepturilor de autor și a sumelor convenite pentru opere de artă, precum și pentru luarea de măsuri în scopul prevenirii producerii unor pagube iminente sau pentru asigurarea reparării acestora — 39 lei“;

— Art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996:

„(1) *Producătorul unei înregistrări audiovizuale are dreptul patrimonial exclusiv de a autoriza sau de a interzice următoarele:*

b) distribuirea originalului sau a copiilor propriilor înregistrări audiovizuale;

[...]

e) importul, în vederea comercializării pe piața internă, a propriilor înregistrări audiovizuale;

f) radiodifuzarea și comunicarea publică a propriilor înregistrări audiovizuale;

[...]

h) retransmiterea prin cablu a propriilor înregistrări audiovizuale.“

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Critica de neconstituționalitate privind prevederile art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 vizează nemulțumirea autorului excepției că prin instituirea unor taxe substanțiale raportate la valoare în cazul cererilor evaluabile în bani și a unor taxe simbolice, unice, indiferent de valoare în cazul cererilor din domeniul drepturilor de autor este încălcat principiul constituțional proclamat de art. 16 alin. (2), potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*“.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 5 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Societatea Comercială „Noll Media“ — S.R.L. în Dosarul nr. 3.793/3/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

În legătură cu această critică, Curtea, prin Decizia nr. 215 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 18 iunie 2004, a statuat că prevederile Legii nr. 146/1997 nu aduc atingere principiului egalității în drepturi, deoarece nu fac niciun fel de diferențiere între contribuabili.

De asemenea, prin Decizia nr. 55 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 9 iunie 1999, și prin Decizia nr. 37 din 9 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 7 mai 1999, Curtea a reținut că taxa de timbru este o modalitate de acoperire în parte a cheltuielilor pe care le implică serviciul public al justiției. Potrivit legii, contribuția justițiabilului poate fi recuperată de la partea care cade în pretenții, prin plata în avans a unei părți din aceste cheltuieli. În temeiul art. 135 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, statul are obligația de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară, precum și de a stimula cercetarea științifică națională, dar îndeplinirea acestor obligații nu implică scutirea de la plata taxelor de timbru pentru valorificarea în justiție a dreptului de autor sau de inventator.

Aceste considerente din deciziile sus-menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

II. Referitor la susținerea autorului excepției, potrivit căreia art. 106³ alin. (1) lit. b), e), f) și h) din Legea nr. 8/1996 încalcă principiul libertății economice, Curtea constată că aceste prevederi nu contravin accesului liber al persoanei la o activitate economică și libera inițiativă. Potrivit prevederilor art. 45 din Constituție, acest drept fundamental poate fi exercitat în condițiile legii. Așadar, persoana care accede la o activitate economică pe baza liberei sale inițiative are obligația să respecte reglementările legale referitoare la drepturile de autor și alte drepturi conexe. Aceste prevederi sunt în deplin acord cu art. 135 alin. (2) lit. b) și c) din Legea fundamentală, potrivit căreia statul are obligația de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, precum și de a asigura stimularea cercetării științifice și tehnologice naționale, a artei și protecția dreptului de autor.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 795
din 9 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor
și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință, excepție ridicată de Ioana Dumitru în Dosarul nr. 3.178/CIV/2005 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal este prezentă partea Viorica Colpacci, prin avocat Constantin Amzuță, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul părții prezente solicită respingerea excepției, arătând că aceasta a fost invocată în scopul tergiversării soluționării litigiului aflat pe rolul instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.178/CIV/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință**, excepție ridicată de Ioana Dumitru într-un proces de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că evacuarea necondiționată a chiriașilor, potrivit art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, este în contradicție cu „exercițiul dreptului de proprietate privată, cu respectarea sarcinilor ce revin proprietarului în baza legii sau a obiceiului”. În ce privește neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate în raport cu art. 20 din Legea fundamentală, autorul excepției susține că „în legislațiile Uniunii Europene nu există soluții bazate pe ideea evacuării necondiționate, ci, dimpotrivă, această problemă a fost instituționalizată la nivelul unor instanțe speciale în cadrul cărora, alături de judecătorul-magistrat, se află câte un reprezentant al proprietarilor și chiriașilor.”

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale consideră excepția ca nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Cu privire la critica de neconstituționalitate în raport cu art. 44 alin. (7) din Constituție, arată că prevederile invocate reprezintă, neîndoielnic, o formă de protecție a proprietății private, iar nu o violare a acesteia. În ce privește critica de neconstituționalitate în raport cu art. 20 din Legea fundamentală, apreciază că nu poate fi reținută, întrucât autorul excepției nu menționează reglementările internaționale pe care le consideră a fi încălcate. În sensul celor arătate invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Prevederile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (2): „*Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 44 alin. (7) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 20, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, prin

raportare la art. 44 alin. (7) și art. 20 din Constituție, s-a mai pronunțat într-o speță similară.

Astfel, prin Decizia nr. 43 din 3 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 11 februarie 2004, Curtea a reținut că textul legal criticat recunoaște proprietarului dreptul de a cere în justiție evacuarea necondiționată, pe calea ordonanței președințiale, a locatarilor, cu plata de daune-interese, dacă aceștia din urmă nu răspund sau refuză nejustificat solicitarea ce le este adresată de a încheia un nou contract de închiriere. Întrucât este vorba despre exercitarea de către proprietar a dreptului său de proprietate asupra locuinței, dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 reprezintă, neîndoielnic, o formă de protecție a proprietății private, iar

nu o violare a acestei proprietăți. Așa fiind, Curtea a constatat că invocarea art. 44 alin. (7) din Constituție ca temei al criticii având ca obiect art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu este concludentă.

Și, în fine, cu privire la critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 din Constituție, Curtea a statuat prin aceeași decizie că dispozițiile legale criticate sunt în deplin acord cu textul constituțional invocat.

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință, excepție ridicată de Ioana Dumitru în Dosarul nr. 3.178/CIV/2005 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 801

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.839/2005, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Perino Baraga în cadrul soluționării unui recurs împotriva unei sentințe pronunțate de Judecătoria Bacău.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Perino Baraga în Dosarul nr. 3.839/2005 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textul de lege criticat contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că liberul acces la justiție nu presupune accesul la toate căile de atac, obligativitatea dublului grad de jurisdicție fiind prevăzută numai în materie penală. În continuare, pune concluzii de

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, precum și dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că textul de lege criticat instituie o discriminare între părțile din proces, deoarece hotărârea prin care s-a admis excepția de necompetență este supusă unei căi de atac separate, iar hotărârea prin care s-a respins această excepție poate fi atacată numai odată cu fondul. De asemenea, se arată că, în cazul în care excepția de necompetență se invocă în fața instanței de recurs, nu mai există nicio cale de atac împotriva hotărârii

de respingere a acesteia, încălcându-se astfel dispozițiile art. 21 din Constituție.

Tribunalul Bacău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că părțile dintr-un litigiu se află în ipoteze diferite ale normei legale, și anume situația în care instanța respinge excepția de necompetență și trece la judecarea cauzei, respectiv situația în care se declară necompetență și pronunță o hotărâre care are caracter de dezinvestire, deosebiri sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. În continuare se arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile considerate ca fiind neconstituționale, prin care se instituie reguli privind competența și procedura de judecată, se aplică tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile posibilitatea de a recurge la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Perino Baraga în Dosarul nr. 3.839/2005 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Dacă instanța se declară competentă, va trece la judecarea pricinii, cel nemulțumit putând să facă, potrivit legii, apel sau recurs după darea hotărârii asupra fondului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi, și ale art. 21 alin. (1), (2) și (3), referitoare la accesul liber la justiție. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 39 din 30 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 19 martie 2003, a reținut că, potrivit art. 125 și 128 din Constituție, numai legiuitorul este în măsură să reglementeze competența instanțelor de judecată. În virtutea acestei prerogative, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi.

În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei și nu se întrerupe cursul judecării, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei, care sunt, potrivit dreptului nostru procesual civil, sentințele și deciziile. Stabilind, prin art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă, că încheierile prin care instanța judecătorească se declară competentă să soluționeze cererile accesorii și incidentale pot fi atacate cu apel sau recurs numai odată cu hotărârea asupra fondului, legiuitorul a acționat în limitele competenței sale prevăzute prin dispozițiile constituționale evocate mai sus. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei corespunde necesității de a asigura desfășurarea procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru procesual, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale. Sub acest aspect, prin asigurarea posibilității exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești care soluționează fondul cauzei, se garantează accesul liber la justiție.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 806

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Daniela Ramona Maritiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și ale art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Nicolae Militaru în Dosarul nr. 15.518/302/2005 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 40 din Constituție care reglementează dreptul de asociere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece textele de lege criticate nu au legătură cu obiectul cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 15.518/302/2005, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și ale art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**, excepție ridicată de Nicolae Militaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) contravin art. 40 din Constituție, deoarece, potrivit acestor texte, profesia de avocat se exercită numai de avocații înscriși în tabloul barourilor componente ale Uniunii Naționale a Barourilor din România. Astfel, autorul excepției susține că, acționând în judecată Baroul București, el nu mai poate fi apărat de un avocat membru al acestui barou. În ceea ce privește dispozițiile art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, se susține că acestea contravin dreptului la apărare reglementat în art. 24 din Constituție, arătându-se că, în cauza în care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, autorul acesteia nu a fost reprezentat corespunzător de către avocatul desemnat din oficiu.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și ale art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 255/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2): „*Profesia de avocat se exercită numai de avocații înscriși în tabloul baroului din care fac parte, barou component al Uniunii Naționale a Barourilor din România, denumită în continuare U.N.B.R.*”;

— Art. 3: „(1) *Activitatea avocatului se realizează prin:*

a) *consultații și cereri cu caracter juridic;*

b) *asistență și reprezentare juridică în fața instanțelor judecătorești, a organelor de urmărire penală, a autorităților cu atribuții jurisdicționale, a notarilor publici și a executorilor judecătorești, a organelor administrației publice și a instituțiilor, precum și a altor persoane juridice, în condițiile legii;*

c) *redactarea de acte juridice, atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare;*

d) *asistarea și reprezentarea persoanelor fizice sau juridice interesate în fața altor autorități publice cu posibilitatea atestării identității părților, a conținutului și a datei actelor încheiate;*

e) *apărarea și reprezentarea cu mijloace juridice specifice a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și*

juridice în raporturile acestora cu autoritățile publice, cu instituțiile și cu orice persoană română sau străină;

f) activități de mediere;

g) activități fiduciare constând în primirea în depozit, în numele și pe seama clientului, de fonduri financiare și bunuri, rezultate din valorificarea sau executarea de titluri executorii, după încheierea procedurii succesorale sau a lichidării, precum și plasarea și valorificarea acestora, în numele și pe seama clientului, activități de administrare a fondurilor sau a valorilor în care acestea au fost plasate;

h) stabilirea temporară a sediului pentru societăți comerciale la sediul profesional al avocatului și înregistrarea acestora, în numele și pe seama clientului, a părților de interes, a părților sociale sau a acțiunilor societăților astfel înregistrate;

i) activitățile prevăzute la lit. g) și h) se pot desfășura în temeiul unui nou contract de asistență juridică;

j) orice mijloace și căi proprii exercitării dreptului de apărare, în condițiile legii.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) se exercită numai de avocat, dacă legea nu prevede altfel.;

— Art. 9 alin. (1) și (2): „(1) Barourile și U.N.B.R. asigură exercitarea calificată a dreptului de apărare, competența și disciplina profesională, protecția demnității și onoarei avocaților membri.

(2) În fiecare județ există și funcționează un singur barou membru al U.N.B.R., cu sediul în localitatea de reședință a județului.;

— Art. 28 alin. (1) și (2): „(1) Avocatul înscris în tabloul baroului are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență.

(2) Avocatul, precum și clientul au dreptul să renunțe la contractul de asistență juridică sau să îl modifice de comun acord, în condițiile prevăzute de statutul profesiei. Renunțarea unilaterală a clientului nu constituie cauză de exonerare pentru plata onorariului cuvenit, pentru serviciile avocațiale prestate, precum și pentru acoperirea cheltuielilor efectuate de avocat în interesul procesual al clientului.;

— Art. 57 alin. (4): „Baroul de avocați se constituie și funcționează numai în cadrul U.N.B.R., potrivit prezentei legi și statutului profesiei.;

— Art. 68 alin. (1): „Baroul asigură asistența judiciară în toate cazurile în care apărarea este obligatorie potrivit legii, precum și la cererea instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a organelor administrației publice locale în cazurile în care acestea apreciază că persoanele se găsesc în imposibilitate vădită de a plăti onorariul.“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24, referitoare la dreptul la apărare, și ale art. 40, referitoare la dreptul de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 contravin dreptului la apărare reglementat în art. 24 din Constituție, deoarece aprecierea modului în care autorul excepției a fost reprezentat de către avocatul desemnat din oficiu nu intră în competența Curții Constituționale, nemulțumirea autorului excepției în ceea ce privește munca depusă de către avocatul său din oficiu putând face obiectul unei eventuale plângeri îndreptate împotriva respectivului avocat, iar nu al unei excepții de neconstituționalitate.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 40 din Constituție, Curtea constată că prin Decizia nr. 260 din 12 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din data de 28 iunie 2005, a statuat că, în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta. Tot cu acel prilej, Curtea Constituțională a statuat că dreptul de asociere se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei, astfel că nici acest drept, specific prin natura lui profesiilor liberale, nici dispozițiile cuprinse în art. 40 din Constituție nu sunt nesocotite. Curtea a reținut totodată că, deși avocatura este o profesie liberală și independentă, exercitarea sa trebuie să se desfășoare într-un cadru organizat, în conformitate cu reguli prestabilite, a căror respectare trebuie asigurată inclusiv prin aplicarea unor măsuri coercitive, rațiuni care au impus constituirea unor structuri organizatorice unitare și prohibirea constituirii în paralel a altor structuri destinate practicării aceleiași activități, fără suport legal. O atare soluție legislativă nu poate fi calificată însă ca venind în contradicție cu dreptul de asociere.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 3, art. 9 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (1) și (2), art. 57 alin. (4) și ale art. 68 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Nicolae Militaru în Dosarul nr. 15.518/302/2005 al Judecătorei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 809
din 9 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002
privind protecția martorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, excepție ridicată de Radu George Oprea în Dosarul nr. 4.922/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.922/2006, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor**, excepție ridicată de Radu George Oprea în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate îl pun într-o situație de inegalitate față de martorii audiați în faza de urmărire penală sau în cursul judecății, întrucât el, aflându-se în executarea unei pedepse privative de libertate, nu se încadrează în dispozițiile art. 2 lit. a) pct. 1 și 2, ci în acelea de la punctul 3, pentru care legiuitorul nu a mai prevăzut posibilitatea de a mai beneficia de reducerea pedepsei, deși ar putea furniza informații și date cu caracter determinant care să contribuie la aflarea adevărului în cauze privind infracțiuni grave sau la prevenirea producerii unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni ori la recuperarea acestora.

Tribunalul Arad — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate instituie un tratament inegal în cadrul aceleiași categorii de martori, și anume între martorii inculpați și martorii condamnați. Or, de prevederile art. 19 din Legea nr. 682/2002, ce vizează reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege, beneficiază numai martorul care are calitatea de inculpat într-o altă cauză și martorul care nu este subiect în procesul penal, fiind exclus martorul condamnat, cu toate că și acesta din urmă poate contribui la aflarea adevărului cu privire la infracțiuni grave sau la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o diferență de tratament constituie discriminare dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmărește un scop legitim și dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit. Or, diferența de tratament invocată de autorul excepției constituie o opțiune de politică penală a legiuitorului, care se înscrie în logica principiilor referitoare la individualizarea pedepsei.

Persoanele aflate în executarea pedepsei sunt excluse în mod legitim de la dreptul de a beneficia de reducerea pedepsei, întrucât nu au demonstrat în momentul individualizării acesteia aceeași atitudine de cooperare cu organele judiciare precum persoanele care denunță sau facilitează identificarea altor făptuitori înainte sau în timpul urmăririi penale sau al judecății.

În concluzie, Guvernul apreciază că stabilirea diferenței de tratament acuzată de autorul excepției se înscrie în cadrul marjei de apreciere legitime de care beneficiază legiuitorul român cu ocazia stabilirii politicii penale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece principiul egalității nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Așa fiind, instituirea prin dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate a unui tratament juridic diferit, constând în reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de

lege, pentru martorii care au această calitate, potrivit Codului de procedură penală, și pentru cei care, fără a avea o calitate procesuală în cauză, prin informații și date cu caracter determinant, contribuie la aflarea adevărului în cauze privind infracțiuni grave sau la prevenirea producerii unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni ori la recuperarea acestora, este justificată în mod obiectiv și rațional de situația diferită în care se află aceștia față de martorii care se află în cursul executării unei pedepse privative de libertate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 28 decembrie 2002, care are următorul conținut: „*Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1 și 2, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță sau facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, excepție ridicată de Radu George Oprea în Dosarul nr. 4.922/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu se poate primi critica privind încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece cauza de impunitate prevăzută de textul de lege atacat se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de art. 19 din Legea nr. 682/2002, adică persoanelor care au calitate de martor potrivit Codului de procedură penală, inculpaților într-o altă cauză ori persoanelor care nu au niciun fel de calitate procesuală. După cum se poate observa, aceste trei categorii de persoane au un numitor comun, și anume acela de a fi comis o infracțiune gravă și care, până în momentul condamnării, denunță ori facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane. Or, inculpatul condamnat a avut posibilitatea să se încadreze în această categorie, dar, prin tăcerea sa, a ales să nu beneficieze de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea pentru care a fost condamnat.

Principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator diferențiat în funcție de conduita persoanelor cercetate care pot contribui la aflarea adevărului în anumite cauze este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de recrudescența unor fenomene antisociale grave, precum criminalitatea organizată, terorismul, traficul de droguri și traficul de persoane, respectiv de necesitatea instituirii de către stat a unui sistem de măsuri în vederea asigurării protecției martorilor și nu este de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi.

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 810
din 9 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. c)
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Nick Păcurar în Dosarul nr. 3.089/P/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.089/P/2006, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nicolae Nick Păcurar în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că a fost condamnat pentru infracțiunea de tulburare de posesie, prevăzută și pedepsită de art. 220 din Codul penal. Pe perioada judecării au intervenit o serie de modificări legislative de natură să introducă principiul oficialității pentru această faptă, fiind înlăturată posibilitatea ca plângerea penală să fie adresată direct instanței de judecată, sau modificări care să-i permită să se prevaleze de prezumția legitimei apărări. Așa fiind, autorul excepției consideră că toate aceste neregularități pot fi convertite în vicii de neconstituționalitate care să-l motiveze să solicite, între altele, și completarea art. 386 din Codul de procedură penală cu un nou caz în care poate fi invocată contestația în anulare, și anume eroarea judiciară.

Tribunalul Timiș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece

dispozițiile art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea procedurii care reglementează exercitarea acestei căi de atac extraordinare și a cazurilor în care se poate face contestație în anulare împotriva unei hotărâri judecătorești definitive reprezintă o manifestare a prerogativelor constituționale ale legiuitorului abilitat, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, să stabilească procedura de judecată.

De asemenea, art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală nu intră în contradicție cu celelalte articole invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, deoarece nu prevede înființarea de instanțe extraordinare, iar procedura de soluționare este prevăzută de lege.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără discriminări pe considerente arbitrare.

De asemenea, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se îndeplinește, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Pe cale de consecință, în considerarea unor situații deosebite, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, cât și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „Cazurile de contestație în anulare“, care au următorul conținut: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

[...]

c) când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) — i¹), cu privire la care existau probe la dosar;“.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), referitoare la principiul neretroactivității legii, și ale art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și la supremația legii.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, autorul excepției a înțeles să-și extindă critica de neconstituționalitate asupra întregului articol referitor la cazurile de contestație în anulare, sens în care a susținut contrarietatea acestuia cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), referitoare la statul de drept și la respectarea obligatorie a Constituției și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și la supremația legii, ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3), referitoare la dreptul la un proces echitabil și la accesul neîngrădit la justiție, ale art. 23 alin. (1) și (12), referitoare la inviolabilitatea libertății și aplicarea pedepselor doar în temeiul legii, ale art. 24 alin. (1), referitoare la garantarea dreptului la apărare, ale art. 52 alin. (3), referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru erorile judiciare, ale art. 53, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (1) și (2), referitoare la îndeplinirea justiției în numele legii, ale

art. 126 alin. (2) și (5), referitoare la competența și procedura instanțelor de judecată și la interzicerea înființării unor instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, după sesizarea instanței de contencios constituțional, autorul excepției a înțeles să solicite extinderea controlului de neconstituționalitate asupra întregului articol referitor la cazurile de contestație în anulare, cuprinse în art. 386 din Codul de procedură penală, raportându-l și la alte temeuri constituționale. Or, potrivit jurisprudenței, această posibilitate este inadmisibilă, deoarece controlul se exercită *in limine litis*, deci numai asupra dispozițiilor legale ce fac obiectul sesizării prin încheierea instanței de judecată și prin verificarea constituționalității acestor prevederi în funcție de temeiul constituțional pe baza căruia este contestată legitimitatea constituțională a acestora.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției și-a fundamentat critica pe neregularități referitoare la o greșită aplicare a legii (aspecte care excedează competenței Curții Constituționale). De asemenea, acesta nu a arătat în concret în ce constă contrarietatea dispozițiilor legale criticate, limitându-se doar la o trimitere formală la o suită de texte constituționale. În plus, și critica bazată pe completarea art. 386 din Codul de procedură penală cu un nou caz în care ar fi posibilă contestația în anulare este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra conformității prevederilor legale criticate cu Legea fundamentală, fără a putea modifica sau completa textele supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Nick Păcurar în Dosarul nr. 3.089/P/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 814

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristinel Brumă în Dosarul nr. 129/2006 al Judecătoriei Vatra Dornei.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 129/2006, **Judecătoria Vatra Dornei a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cristinel Brumă în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală contravin dreptului la apărare, deoarece, fără a stabili anumite limite, lasă la aprecierea organului de urmărire penală să aprecieze dacă în alte cazuri învinuitul sau inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea.

Judecătoria Vatra Dornei opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dreptul la apărare garantat de Legea fundamentală nu trebuie confundat cu asistența juridică obligatorie prevăzută de legiuitor pentru situațiile limitativ enumerate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reglementarea constituțională prevăzută de art. 24 nu face distincție după cum asistența juridică este acordată la cerere sau din oficiu, așa cum nici

cu privire la cazurile de asistență juridică obligatorie prevăzute de art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală nu se face vreo deosebire dacă aceasta este acordată de un avocat ales sau din oficiu.

Prin prevederea din textul de lege supus controlului de constituționalitate privind facultatea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată de a putea aprecia situația învinuitului sau inculpatului care nu-și poate asigura singur apărarea legiuitorul a urmărit tocmai asigurarea unei garanții în plus a respectării dreptului la apărare.

De asemenea, este de competența exclusivă a legiuitorului să stabilească aceste excepții, atâta timp cât dreptul la apărare este asigurat în toate cazurile, cu mențiunea că, de regulă, dreptul la asistență juridică nu presupune în mod automat dreptul la obligativitatea ei.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate sunt în deplină concordanță cu regula constituțională privind aducerea la cunoștință a învinuirii numai în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu.

De asemenea, dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și situațiile în care se consideră că este necesar.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „Asistența învinuitului sau a inculpatului”, care, așa cum a fost modificat prin art. I pct. 98 din Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, preluând, sub aspectul criticii avansate de autorul excepției, soluția legislativă anterioară, are următorul conținut: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un*

instituit medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 alin. (8) teza a doua, referitoare la aducerea la cunoștință a învinuirii numai în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu, și ale art. 24, referitoare la dreptul la apărare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristinel Brumă în Dosarul nr. 129/2006 al Judecătorei Vatra Dornei.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5⁹48368¹149984